

Елин Пелин

Шипка

Вън от града, до една висока дъсчена ограда на някакъв чифлик, имаше стара голяма шипка с преплетени стволи, отрупани от цвят. В коренището ѝ всякога се припичаше голям зелен гушер, стар колкото нея. Дъсчената ограда зад шипката бе нашарена от драскотини и писмена.

Някой беше писал с червен молив:

„О шипко, познавам една жена, която, ако те помилва само веднаж, всичките бодли ще ти опадат!“

Друг отдолу беше прибавил:

„Навярно тая жена никога не те е милвала, приятелю.“

Друг беше написал:

„Аз пък зная една жена, която, ако те помилва, о, шипко, ще се покриеш с още толкова бодли.“

Под това някой бе написал:

„Щастлив си, защото си я познал.“

Оттук веднаж минаха двама влюбени. Момата се спря пред шипката и извика:

– Колко е нацъфтяла!

Тя се спусна да къса малките розови цветенца и извикваше при всяко допиране до тях. Зеленият гушер я гледаше учудено от скривалището си при корена, а момъкът, като прочете написаното на оградата, добави:

– Любовта е шипка, чиито бодли падат и растат всяка минута.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5772>]